

Domowe nabożeństwo ewangelickie

W tradycji ewangelickiej na stałe wpisały się domowe nabożeństwa ewangelickie, chociaż ta praktyka w ostatnich dziesięcioleciach poszła w wyraźne zapomnienie. W obecnej sytuacji pandemii ogłoszonej przez WHO, zachęcamy do przypomnienia sobie o możliwości takiego przeżywania nabożeństw, gdy wskazane i zalecane jest unikanie przebywania w większych zgromadzeniach ludzi.

1. Chrzest i wiara. Powszechnie kapłaństwo

Dla Ewangelika zbawienie jest Bożym działaniem, które obejmuje go przez włączenie w chrzcie do wspólnoty wierzących oraz przez odpowiedź wiary (zaufania) w Boże obietnice. Jedynym pośrednikiem pomiędzy Bogiem a człowiekiem jest Jezus Chrystus - oznacza to, że wszyscy wierzący są przed Bogiem równi i stoją przed nim jako bracia i siostry.

Uratowani od władzy grzechu i śmierci przez Jezusa Chrystusa, wierzący uczestniczą w kapłaństwie Chrystusa. Oznacza to, że każdy wierzący ma składać świadectwo o Jezusie Chrystusie, Zbawicielu świata, studiować Słowo Boże, wstawiać się w modlitwie za innych oraz całe życie traktować jako służbę Bogu.

W 1 Liście Piotra 2,9 znajdujemy takie słowa: “Ale wy jesteście rodem wybranym, królewskim kapłaństwem, narodem świętym, ludem nabytym, abyście rozgłaszali cnoty tego, który was powołał z ciemności do cudownej swojej światłości.”

Do publicznego dzielenia się Słowem Bożym i sprawowania sakramentów wymagamy w Kościele Ewangelicko-Augsburskim ordynacji do urzędu duchowego. Oznacza ono rozpoznanie przez Kościół predyspozycji i darów oraz posiadania odpowiedniego wykształcenia teologicznego.

2 List do Koryntian 4,5: “Albowiem nie siebie samych głosimy, lecz Chrystusa Jezusa, że jest Panem, o sobie zaś, żeśmy sługami waszymi dla Jezusa”.

Ordynowani i nieordynowani ewangelicy są braćmi i siostrami w wierze, którzy mają różne dary, umiejętności i talenty, dzięki którym Ewangelia, dobra wiadomość o Jezusie Chrystusie, buduje wspólnotę i dociera do innych ludzi.

2. Świętość i całe życie jako nabożeństwo

Potocznie nabożeństwem nazywamy najczęściej niedzielne zgromadzenie wierzących. Tymczasem w rozumieniu ewangelickim całe życie ma być nabożeństwem i służbą Bogu. Takie uwielbianie Boga ma obejmować życie prywatne i zawodowe, rodzinne i publiczne, słowem - wszystkie sfery aktywności człowieka wierzącego. Niedzielne świętowanie zmartwychwstania Jezusa Chrystusa ma szczególny wymiar, ale nie powinno stanowić jedynej aktywności duchowej wierzącego w całym tygodniu.

W listach Apostoła Pawła świętymi nazywa się wszystkich wierzących w Jezusa jako Boga i Zbawiciela. Ten status zostaje darowany człowiekowi usprawiedliwionemu przez wiarę w Jezusa Chrystusa. Zadaniem wierzącego staje się wrastanie w darowane mu uświęcenie, które prowadzi przez upadki, rozczarowania i próby wiary. Szczególną rolę w tym procesie odgrywa wspólnota z innymi wierzącymi, także mierzącymi się z wyzwaniem na drodze wiary i szukającymi pocieszenia w Słowie Bożym, w Bożych obietnicach w Jezusie Chrystusie.

3. Domowe nabożeństwa w historii ewangelicyzmu

W historii Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego na stałe wpisały się domowe nabożeństwa, które bądź uzupełniały przeżywanie nabożeństwa zboru, bądź też były jedyną możliwością przeżywania wspólnoty wiary w okresie prześladowań. Wspólne śpiewanie pieśni, czytanie Słowa Bożego, modlitwa i lektura kazań z Postylli, czyli zbiorów kazań na niedziele roku kościelnego, pozwalały ewangelikom budować się w wierze w Jezusa Chrystusa niezależnie od okoliczności.

W Małym Katechizmie Marcin Luter nazywa ojców rodziny biskupami, którzy powinni dbać o życie duchowe swoich rodzin. Realizacją tego postulatów były m.in. domowe nabożeństwa i w obecnej sytuacji epidemiologicznej warto sobie o tym przypomnieć. Tym bardziej, że jako wierzący powinniśmy orientować się na przykazanie miłości - Boga i drugiego człowieka, zwłaszcza jeśli ten drugi jest słabszy i potrzebuje wsparcia. Nabożeństwo domowe w sytuacji nadzwyczajnej jest zupełnie uprawnioną alternatywą dla parafialnego nabożeństwa, natomiast po ustąpieniu sytuacji wyjątkowej może dalej stanowić dobre uzupełnienie nabożeństw zboru.

4. Praktyczne przemyślenia

Zdajemy sobie sprawę, że dla wielu osób poprowadzenie nabożeństwa domowego jest wyzwaniem, które może rodzić pewien niepokój i strach. Zdając sobie z tego sprawę, postanowiliśmy przygotować propozycję porządku takiego nabożeństwa, okolicznościowe kazania i niniejsze wyjaśnienie historii i specyfiki ewangelickiego nabożeństwa domowego.

Oczywiście można skorzystać z transmisji nabożeństw, które prowadzi wiele parafii, natomiast uważamy że domowe nabożeństwo ma wyjątkowy charakter. W nabożeństwie domowym możemy zaangażować wszystkich uczestników (także dzieci!) - do czytania tekstów, zmagania modlitw/intencji modlitewnych, akompaniamentu, etc. Dzięki temu budujemy poczucie wspólnoty i więzi wiary.

Zamieściliśmy linki do stron, gdzie można znaleźć materiały pomocne w organizacji nabożeństwa domowego.

Mamy nadzieję, że już za niedługo będzie nam dane spotykać się ponownie na nabożeństwach bez niepokoju o zdrowie i dobrostan tych z nas, którzy są słabsi i cierpią na przewlekłe schorzenia.

Życzymy Bożego błogosławieństwa w obecnym czasie i pamiętamy o Was w modlitwie.

ks. Andrzej Wójcik, ks. dr Grzegorz Olek
Duszpasterze gliwickiej parafii